

Користай з нинішнього дня! Не вповай на завтрашній!

Кінець одного року й початок наступного нам пригадує на час, який ніколи не стримується а постійно пливе вперед. Що проминуло, не вернеться ніколи. Гарно це висловив поет: *“Молодість... не вернеться, не вернеться вона!”* (Леонід Глібов «Журба»). Час це постійна зміна. Багато людей не дає вартості для часу, бо думають, що мають його подостатком в цілому своєму житті.

На одному соняшному годинникові в Німеччині стоїть напис: *“Ó час, ó час! Ніхто не знає твоєї вартості, хіба той хто тебе втратив”*.

Мудреці всіх віків давали велику вартість для часу. Латинський поет Орасіо перестерігав: *“Carpe diem, quam minimum credulilo”* - *“Користай з нинішнього дня і не вповай на завтрашній”*.

400 літ перед Христом, Софоклес сказав: *“Хто числить на два або більше днів, він дурень”*.

Час це конечна підстава й умовина на всі інші добра життя. Скільки то людей, при кінці життя бажали би розпочинати його наново, щоб відзискати втрачений час! Але коли пройшов, не вернеться ніколи.

Св. Павло пригадує: *“Тепер (нині) час догідний, тепер є час спасіння”* (2 Кор 6,2).

Св. Августин говорив про тих які скаржилися на лихі часи: *“Часи це ми самі. Ми робимо часи: не час нас творить, але ми його творимо. Будьте добрі й часи також будуть добрі”*.

**ВЖИВАЙ СВІЙ НИНІШНІЙ ЧАС НА ТЕ, ЩОБ ЗАСАДЖУВАТИ
ДОБРО Й БУДЕШ ЗБИРАТИ ДОБРО!**

Carpe Diem

Aproveite o dia!

Fim de um ano e começo de outro nos lembram o tempo que não para nem para um milésimo de momento, é uma eterna e contínua mudança. Há uma poesia de Leond Ghlibov que diz: *“Voltará a primavera, mas a juventude não retornará, não volta mais”*. Muitos não dão valor ao tempo, porque acham que têm muito tempo na vida toda. É muito significativa uma inscrição gravada num relógio solar numa localidade da Alemanha:

***“O Zeit, o Zeit,
Niemand erkennt dich
Als wer dich verloren helt”***

***“O Tempo, ó Tempo,
Ninguém te reconhece.
Senão aquele que te perdeu”***

Os sábios, desde os tempos mais antigos, muito apreciavam o tempo. É famosa a exortação do poeta latino Horácio: ***“Carpe diem, quam minimum credulilo postero”*** - ***“Aproveita o dia presente e não queiras confiar no amanhã”***.

400 anos antes de Cristo Sófocles disse: *“Quem conta com dois ou mais dias, é tolo”*. Um sábio conta apenas com o dia de hoje!

O tempo é básico, é condição indispensável para que haja outros bens na vida. Quantos são que no fim da vida desejariam ter um pouco mais de tempo para recuperar o tempo perdido?! Quantos desejariam recomençar a vida vivida sem pensar no seu valor.

“A vida segue implacavelmente como se nada acontecera. O tempo não para, não espera e não se apieda. Cuidemos do que ainda nos resta” - Lorena Zambrotti.

São Paulo lembra: *“Agora (hoje) é tempo favorável, hoje é tempo da salvação”* (2 Cor 6,2).

Dizia S. Agostinho aos que achavam que os tempos são maus: *“Os tempos somos nós. Nós é que os fazemos: não são eles que nos fazem. Sede bons e os tempos serão bons também”*.

**USE O TEU TEMPO DE HOJE PARA SEMEAR O BEM
E COLHERÁS O BEM NO FUTURO!**

Намірєння за Євангелізацію

на лотийи - 2017

За всіх, які переживають випробування, особливо за убогих, втікачів-бездомних і маргіналізованих, щоб вони стрічали гостинне прийняття в наших спільнотах.

Незалежно від стану життя, в якому людина перебуває, вона завжди піддається різним випробуванням. Але ті, хто відчувають себе обділеними і нелюбними в суспільстві, ситуація стає трохи складніше, бо якщо більше не знаходять місця для включення в суспільстві, то Церква ніколи не може закрити двері знедолених, бідних і маргіналізованих. Христос один єврей з Назарету, бідного тєся, Який жив у такій ситуації де шукали соціальні перетворення, скликає групу учнів робітничого класу, ми знаємо, що вони були рибалки, ремісники, пастухи, що з Ним розпочинають нову практику, що в той час для влади викликало подив : спасіння бідних. Ось тоді завдання християнських громад, вони повинні бути сміливими в пошуках тих, що Сам Христос віддав перевагу, як говорить Папа Франциск: бідні знаходяться в центрі Євангелія. Прийом для тих хто приходить до Церкви, не повинно бути надання соціальної допомоги, або будь-якої політичної

Намірєння за Євангелізацію

на лотїї - 2017

діяльності, потрібно запропонувати Євангелії, що приносить трансформації людських відносин, багато віддалених, можуть знову бути вставлені в соціальному середовищі, тільки почуюче послання Божої любові. В авдієнціях на площі Св. Петра в Римі, Папа Франциск наголошував: "Ісус не виключає нікого, але сприяє більш віддалених, страждаючих, хворих, відкинутих суспільства, додавши, що послання Євангелія адресована переважно для маргіналіх, ув'язнених, пригноблених ". Тому якщо двері наших громад закриваючи, то просто не розуміється пропозицію Ісуса Христа, Який яке залишає 99 овець, щоб знайти тої, якої втрачається. Церква повинна мати завжди двері відкриті, для всіх яких хочуть в неї притулитися. У тих місцях, де люди розглядаються як байдуже, як об'єкти, як раби, як біженці, пропозиція Євангелія є дати життя, бо з особистим зустрічем з Христом, вони можуть знайти нові шляхи, нові методи для життя гідним. Молімся в намірині Святішого Отця, і щоб наші громади також були місце для прийому і життя. Амінь!

Д. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Intenção pela Evangelização

para fevereiro - 2017

Por todos os que vivem em provação, sobretudo os pobres, os refugiados e os marginalizados, para que encontrem acolhimento e conforto nas nossas comunidades.

Independente do estado de vida em que a pessoa se encontra, sempre está sujeita a diversas provações. Porém, aquelas que se sentem excluídas e mal amadas perante a sociedade, a situação parece ficar um pouco mais difícil, ora se já não encontram espaço para inclusão nos meios sociais, então a Igreja de maneira nenhuma pode fechar as portas para os excluídos, pobres, e marginalizados. Cristo um judeu de Nazaré, pobre carpinteiro que vivia em meio a uma situação em que se buscava uma verdadeira transformação social, chama um grupo de discípulos do meio da classe trabalhadora, sabemos que eram pescadores, artesãos, pastores, para que com Ele iniciassem uma nova prática que naquela época causava espanto as autoridades: a salvação dos pobres. Então eis aqui a tarefa das comunidades cristãs, todas elas devem ser ousadas na busca por aqueles que o próprio Cristo deu preferência, os pobres estão no centro do Evangelho como também afirma o Papa Francisco. O acolhimento de quem vem até a Igreja, não deve ser para se prestar assistência social, ou muito menos alguma atividade política, o que se deve oferecer é o Evangelho, que traz a mensagem de transformação das relações humanas, muitos que se encontram excluídos, podem novamente se inserir no meio social, somente por ouvirem a men-

Intenção pela Evangelização

para fevereiro - 2017

sagem do amor de Deus. Em uma das audiências na praça de São Pedro em Roma, o Papa Francisco disse que: “Jesus não exclui ninguém, mas privilegia os mais distantes, os que sofrem, os doentes, os descartados da sociedade, acrescentando que a mensagem do Evangelho se dirige preferencialmente aos marginalizados, aos prisioneiros, aos oprimidos”, assim sendo se as portas de nossas comunidades se fecharem, então simplesmente não se está entendendo a proposta de Jesus Cristo, que deixa as 99 ovelhas para buscar uma que está perdida. A Igreja deve estar de portas abertas para que todos se refugiem nela. Em lugares, onde as pessoas são tratadas como indiferentes, como objetos, como escravos, como refugiados, a proposta do Evangelho é dar a vida, pois no encontro pessoal com o Cristo, podem ser encontrados novos caminhos, novos métodos, para uma vida mais digna. Rezemos na intenção do Santo Padre, e que nossas comunidades também sejam lugares de acolhimento e vida. Amém!

Diác. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

АПОСТОЛЬСТВОМ МОЛИТВИ: ЩО ТАКЕ, ДЛЯ КОГО, ЧОМУ?

Що таке Апостольства молитви?

Молитва Апостольська є католицька асоціація мирян, яка займається християнської освіти своїх членів на основі централізованої духовності в повсякденному розміщенні відповідно до Євхаристією в союзі з любов'ю Христа, що впливають із його Священного Серця в слухняності Святому Духу і в глибокій гармонії з Церквою.

Нові АМ Статути визначають наш рух в такий спосіб: "Через хрещення, всі віруючі беруть участь в священницької, царське і пророче Христа, і призначені Господом апостольської діяльності вашого покликання. В рамках цього універсального покликання до апостольства, апостольство молитви є об'єднанням віруючих, які, через щоденне принесенням себе, приєднатися до євхаристійне Жертвоприношення, в якому безперервно здійснює роботу нашого відкуплення, і, таким чином, шляхом об'єднання життя з Христом, від якого залежить апостольське плідність, співпрацювати в порятунку світу".

АМ, безсумнівно, є найбільшим католицький рух мирян з усього світу. Тисячі і тисячі людей приєдналися до цього руху, яке принесло численні духовні і моральні вигоди для своїх членів, їх сімей та громад і всієї Церкви.

Владика Володимир Ковбич, ЧСВВ
Архієпископ і Митрополит

Apostolado da Oração

APOSTOLADO DA ORAÇÃO: O QUE É, PARA QUEM, PARA QUE?

O que é o Apostolado da Oração?

O Apostolado da Oração é uma associação católica de leigos, que tem por objetivo a formação cristã de seus membros em base a uma espiritualidade centralizada no oferecimento diário, em consonância com a Eucaristia, em união com o amor de Cristo que brota do seu Sagrado Coração, na docilidade ao Espírito Santo e em profunda sintonia com a Igreja.

Os Novos Estatutos do AO definem o nosso movimento da seguinte maneira: “Por meio do Batismo, todos os fiéis participam do múnus sacerdotal, real e profético de Cristo, e são destinados pelo Senhor para a atividade apostólica de sua vocação. Dentro desta vocação universal ao apostolado, o Apostolado da Oração constitui a união dos fiéis que, por meio do oferecimento cotidiano de si mesmos, se juntam ao Sacrifício Eucarístico, no qual se exerce continuamente a obra de nossa redenção, e desta forma, pela união vital com Cristo, da qual depende a fecundidade apostólica, colaboram na salvação do mundo”.

O AO é, sem dúvida, o maior movimento católico de leigos de todo o mundo. São milhares e milhares de pessoas que aderiram a esse movimento, que trouxe inúmeros benefícios espirituais e morais para os seus membros, suas famílias e comunidades e para toda a Igreja.

Dom Volodemer Koubetch, OSBM
Arcebispo Metropolitano

Movimento Eucarístico Jovem

Reunião do MEJ

Para a reunião do MEJ deste mês, apresentamos quatro fábulas infantis que nos ensinam a colaborar e ser solidários

1. O feixe de varas

"O feixe de varas" é uma das fábulas de Esopo. É a história de um homem velho e doente, que reúne seus filhos para ensinar-lhes uma lição importante. Ele tem um feixe de varas e pede que eles tentem quebrá-lo. As varas não podem ser quebradas. Ele então pede a um filho que tente quebrar apenas uma. Ela se quebra facilmente. A moral do velho homem, e a história em si, tenta transmitir que trabalhar junto o deixa mais forte.

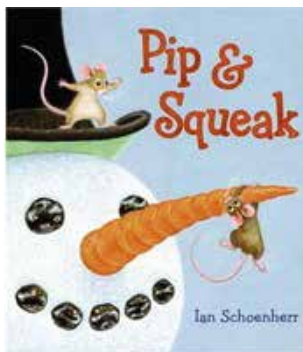

2. O coioote traz o fogo

"O coioote traz o fogo" é um conto nativo americano da tribo Karok. Trata-se de um grupo de animais que não têm fogo porque os egoístas seres do fogo não deixam que eles o tenham. Eles pedem ao coioote para ajudá-los e ele concorda. Ele só consegue fazê-lo porque o resto dos animais coopera com ele, distraindo os seres de fogo enquanto ele o rouba.

3. O conto de Pip e Squeak

O conto de "Pip e Squeak" é um livro ilustrado de Kate Duke. A história é sobre dois irmãos ratos que não se dão bem. A cada ano eles rivalizam quando se trata de preparar uma peça para a celebração do solstício de inverno. Mas têm pouco sucesso ns apresentação. No entanto, um ano, eles transformam sua briga em uma performance teatral conjunta que recebe uma ótima resposta e muitos aplausos dos que presenciavam a apresentação. Ao fazer isso eles também aprendem a colaborar, ajudar-se simulta-

Movimento Eucarístico Jovem

neamente, a amar um ao outro e parar de viver cada um para si e viver discutindo.

4. O terno novo de Pelle

"O terno novo de Pelle" é um livro de história de Elsa Maartman Beskow. Pelle quer um terno novo, mas para obtê-lo ele deve cooperar. Suas ovelhas gentilmente dão a ele sua lã, sua avó gira a roda de fiar, o avô a tingem e sua mãe tece o pano. Finalmente, o alfaiate local costura o terno para ele. É só com todas estas pessoas trabalhando em conjunto que Pelle consegue fazer seu terno novo.

Tendo como exemplo essas fábulas, devemos aprender a ser solidários e sempre estar prontos para se ajudar mutuamente.

Questões para debate:

1. Qual dessas fábulas traz a melhor mensagem de solidariedade?
2. Cada criança tente tirar uma conclusão prática para o nosso dia a dia.
3. Onde, em que ocasiões, com quem e como devemos mostrar a nossa solidariedade?

O AMOR

Música

Oração Inicial

Leitura: Mat 22, 34 - 40

O que é o amor?

Quando falo em amor, não estou falando em sentimento, porque o amor é mais que isso, é gesto concreto que se solidifica nas coisas simples do dia-a-dia: num abraço, um aperto de mão, um sorriso, um olhar, numa canção... Enfim, precisamos entender que Deus é amor e por isso mesmo Ele se revela nos detalhes da vida.

É comum, por exemplo, ouvirmos a expressão "EU TE AMO". Alguns a dizem sem levar em consideração o seu valor, exatamente por desconhecerem o real significado do amor, confundindo-o com paixão, atração, sexo, sentimento, obsessão. Assim, sob a justificativa de que o amor acabou, muitas pessoas se decepcionam, frustram-se, matam ou até se suicidam. *"O amor não acaba. Tudo passa, porém, o amor permanece"* (1Cor 13,8).

São Paulo revela para nós que o amor é bondade, não tem inveja, não é arrogante, não escandaliza, não é egoísta, não guarda rancor... Tudo desculpa, tudo crê, tudo espera, tudo suporta. Em outras palavras, o amor é um verdadeiro exercício ascético.

É uma opção! Portanto, só saberemos o que é amar a medida que optarmos pelo amor. Mas é preciso está disposto a sofrer e saber transformar esse sofrimento em felicidade. Pois o amor é o maior de todos os sacrifícios: *"Ninguém tem maior amor do que aquele que dá a sua vida por seus amigos"* (Jo 14,13). Desta forma, podemos afirmar, também, que a amizade é a plenitude do amor. Quando amamos não temos medo de sofrer, porque temos consciência de que as maiores felicidades são consequência dos grandes sofrimentos.

Nisto consiste o amor próprio. Não se pode amar o próximo quando não se é capaz de amar a si mesmo. O que já aconteceu não podemos mais mudar, mas podemos escolher o que ser e o que fazer daqui pra frente, somos o que decidimos ser.

Questões de debate:

- 1- É possível viver sem amor? Por quê?
- 2- Que tipo de amor existe?
- 3- Qual a importância do amor na nossa vida?

CONGREGAÇÃO MARIANA

Dinâmica do Amor

Objetivo: Moral: Devemos desejar aos outros o que queremos para nós mesmos. Contar a história do "Coração mais bonito"

Certo homem estava para ganhar o concurso do coração mais bonito. Seu coração era lindo, sem nenhuma ruga, sem nenhum estrago. Até que apareceu um velho e disse que seu coração era o mais bonito pois nele havia várias marcas. Houve vários comentários do tipo: "*Como seu coração é o mais bonito, com tantas marcas?*" O bom velhinho, então explicou que por isso mesmo seu coração era lindo. Aquelas marcas representavam sua vivência, as pessoas que ele amou e que o amaram. Finalmente todos concordaram, o coração do moço, apesar de lisinho, não tinha a experiência do velho.

Após contar a história, distribuir um recorte de coração (chamex dobrado ao meio e cortado em forma de coração dentro dele deverá escrever o que quer para o seu coração. Ou o que quer que seu coração esteja cheio... Assim: O meu coração está cheio de...

No final, o instrutor deverá conduzir o grupo a trocar os corações, entregar o seu coração a outro e também receber o coração do companheiro.

Castigo

Objetivo: Amar o próximo como a si mesmo; Não desejar para o próximo o que você não deseja para si mesmo.

Material: Pedações de papel e caneta.

Desenvolvimento: Distribui-se um pedaço de papel para cada um.

Diz a todos o seguinte: Somos todos irmãos não é? Portanto, ninguém aqui vai ficar chateado se receber um castigo do irmão. Então vocês vão escolher uma pessoa, e dar um castigo a ela.

Isso será feito da seguinte forma: no papel deverá ser escrito o nome de quem vai dar o castigo, o castigo e o nome de quem vai realizar o castigo.

Após recolher todos os papéis o animador fala o desfecho da dinâmica:

Acontece que o feitiço virou contra o feiticeiro, portanto quem deu o castigo é que vai realizá-lo.

Obs: Caso a pessoa não queira realizar o castigo ela receberá um castigo do grupo todo.

Mensagem: O que não queremos para nós, não desejamos para os outros.

Oração final.

Покровитель на Місяць

Святий Порфирій - 27-го лютого

Святий Порфирій

Святий Порфирій (народився в місті Солунь, Греція — помер † 420 в Палестині) — грецький святий, аскет, єпископ міста Газа в Палестині.

Святий Порфирій походив із шляхетної і багатой родини в Солуні (Тессалоніки) у Македонії. У 25-літньому віці він вступив у скитський монастир в Єгипті. Через п'ять років богомільного життя вибрався до Єрусалиму, щоб відвідати святі місця, і поселився у печері над Йорданом. Через п'ять років заразлива пошесть змусила його повернутися до Єрусалиму.

Коли Порфирієві виповнилося 40 років, єрусалимський патріарх висвятив його на священника й віддав йому на зберігання частину Господнього Хреста.

У 396 році помер єпископ у палестинському місті Газі. Тоді митрополит Кесарії Палестинської Іван після видіння висвятив Порфирія на Газького єпископа. Він ревно працював впродовж 24 років над спасінням людських душ. Спочив Порфирій у Бозі 420 року.

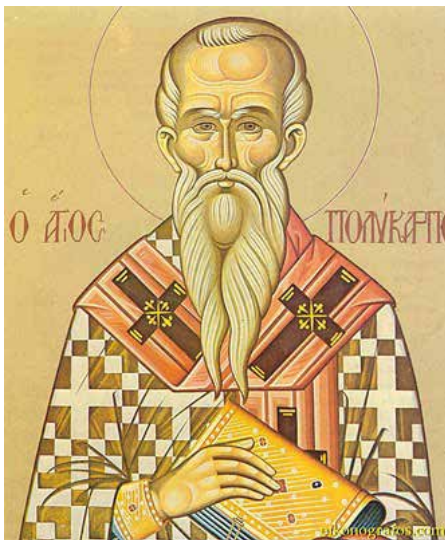
São Porfírio

São Porfírio, o vigoroso destruidor da idolatria, nasceu em Tessalônica, na Macedônia. Instruído nas ciências, tendo a idade de 25 anos,

Santo do Mês

São Porfírio - 27 De fevereiro

retirou-se para a solidão de Scete, onde passou cinco anos numa gruta, nas proximidades do Jordão. A insalubridade do lugar causou-lhe grande mal à saúde, e doente chegou a Jerusalém, onde teve a notícia da morte dos pais. Em sua companhia achava-se um jovem de nome Marco. A este incumbiu de receber a herança e distribuir o dinheiro entre os pobres, o que se fez. Porfírio, não tendo reservado nada para si, viveu sempre pobre.

Os sacerdotes da diocese de Gaza, tendo perdido o Bispo, insistiram com Porfírio para que aceitasse a direção da diocese orfanada. Embora sua modéstia quisesse fugir dessa dignidade, à obediência teve de sujeitar-se. Existiam em Gaza muitos pagãos e um templo magnífico para o culto das divindades. Os idólatras, conhecendo já de antemão o zelo do novo Bispo, principalmente seu ódio ao culto pagão, assentaram matá-lo antes de tomar posse do rebanho. Este plano ímpio, por qualquer circunstância imprevista, não pôde ser efetuado. Bem se arrependeram da iniquidade, pois Porfírio, apesar de inimigo do paganismo, pela modéstia, paciência e caridade, soube ganhar os corações dos próprios pagãos. Teve muitas dificuldades quando o Imperador decidiu abolir o paganismo e depois revogava a sua decisão para agradar os pagãos que protestavam contra essa decisão, mas com paciência e sabedoria Porfírio soube vencer as dificuldades.

O triunfo de Porfírio sobre a idolatria foi completo. Quando, em 421, Deus o chamou para o descanso eterno, o santo Bispo teve a grande satisfação de ver muito reduzido o número de pagãos em sua diocese.

SÃO BASÍLIO MAGNO

São Basílio Magno foi um grande Padre da Igreja, um santo bispo, que viveu no século IV. “Padres da Igreja” são assim chamados homens, na sua maioria bispos, que pela sua vida de santidade, sua sabedoria e por aquilo que eles pregaram e ensinaram, muito contribuíram para o crescimento e prosperidade da Igreja de Cristo. São Basílio foi muito importante principalmente em dois aspectos: a defesa da verdade fé contra erros e os seus ensinamentos sobre a vida consagrada a Deus. Ele é o patriarca e mestre da vida monástica em comunidade.

São Basílio nasceu na cidade de Cesareia da Capadócia, por volta do ano 329. Naquele tempo, Capadócia era território grego, pertencente ao Império Bizantino; hoje, esse território é Turquia. Sua família já era cristã desde algum tempo. Quatro de seus irmãos são venerados pela Igreja como santos: Macrina, Naucrácio, Pedro de Sebaste e Gregório de Nissa.

Muito jovem ainda, Basílio foi enviado pela família para estudar, primeiro em Constantinopla, capital do Império Bizantino, e depois em Atenas, o grande centro cultural daquele tempo, onde permaneceu por seis anos. Nessas cidades, Basílio teve a companhia de Gregório de Nazianzo, grande santo bizantino, com quem manteve uma sólida amizade até o fim da vida. O que Basílio estudou? Ele completou os estudos mais profundos da época: retórica, filosofia, legislação. A família queria prepará-lo para ocupar um cargo na vida pública, como, por exemplo, administrar uma cidade.

Mas retornando para a sua cidade, Basílio logo mudou de ideia. Demonstrando uma certa decepção com os estudos, ele sentiu-se atraído pela vida monástica. Ele conheceu o movimento monástico, liderado por Eustácio de Sebaste, movimento que se espalhou pela Capadócia afora. Decidiu, então, deixar tudo e a sua promissora carreira, e seguir esse tipo de vida, na total consagração a Deus.

Antes, porém, ele quis conhecer melhor a vida monástica, por isso empreendeu uma longa viagem para o Egito, Síria e Mesopotâmia, territórios onde o monaquismo estava bem difundido. De volta da viagem, Basílio dirigiu-se, junto com sua irmã Macrina, o irmão Pedro e mais alguns amigos, a um sítio da família na localidade de Anesi, um lugar deserto, em meio da natureza, às margens do rio Íris, para iniciar uma comunidade que pretendia viver o Evangelho de Cristo, buscando a perfeição cristã.

Mas logo Basílio teve de mudar seus planos: a Igreja o chamava para o seu serviço. A Igreja vivia um tempo muito conturbado, com erros sobre a fé se difundindo no Oriente, principalmente o arianismo, doutrina que negava que Jesus era Deus. Chamado pela Igreja, Basílio foi ordenado sacerdote e, em 370, tornou-se bispo da sua cidade Cesareia. Dedicou-se, então, de corpo e alma ao serviço da Igreja, à

São Basílio Magno

defesa da verdadeira fé, enfrentando hereges, fazendo muitas viagens e escrevendo seus ensinamentos.

São Basílio escreveu muito e seus escritos formam um tesouro espiritual da Igreja. Ele escreveu obras de defesa da fé, contra heresias, homilias e sermões, e muitos ensinamentos de muita importância para a doutrina da Igreja. De particular importância são as “Regras” que ele escreveu para os seus monges e ascetas: são ensinamentos espirituais, tirados diretamente da Bíblia, destinados àqueles que querem seguir uma vida de busca da perfeição cristã.

Muitas virtudes e muitos méritos podemos destacar na pessoa de São Basílio Magno. Ele é um dos grandes homens da história da Igreja – por isso é chamado de “Magno”, isto é, grande – pessoa de elevada santidade, de profunda fé e de total dedicação à Igreja de Cristo. Por amor à Igreja, Basílio lutou corajosamente em defesa da fé, enfrentando inimigos do rebanho de Cristo. Ao mesmo tempo, Basílio foi um “bom pastor”, homem de grande caridade: num período de fome na Capadócia, ele promoveu obras de caridade, fez coletas, organizou distribuição de alimentos para o povo pobre. Depois fundou, nos arredores de Cesareia, toda uma instituição caritativa, que incluía hospedaria, enfermarias, oficinas de trabalho, uma escola... São Basílio foi talvez o primeiro bispo a desenvolver uma ação social dentro da Igreja.

Outro grande mérito de São Basílio é o fato de que ele é o patriarca e mestre da vida monástica, isto é, da vida consagrada. Ele não foi o iniciador da vida monástica como tal: o monaquismo já existia antes dele. Mas ele deu início a uma nova forma ou estilo de vida consagrada: a vida em comunidade, segundo o modelo da primeira comunidade de cristãos, que tinha tudo em comum e neles havia “uma só alma e um só coração”, como descrevem os Atos dos Apóstolos. A comunidade de São Basílio é uma comunidade de vida, de bens, de dons e carismas, em busca da vivência plena da caridade. Basílio não fundou diretamente uma Congregação ou uma Ordem religiosa, mas ele é o patriarca, mestre e guia espiritual do monaquismo que se espalhou no Oriente e com influências também no Ocidente.

Igualmente, a nossa Ordem de São Basílio Magno, como tal, não foi fundada por São Basílio; ela teve início em 1617 e tem como fundadores São Josafat e o metropolitano José Rutskey. Mas ela foi estabelecida sobre o fundamento espiritual de São Basílio, segue os seus ensinamentos contidos nas “Regras”, e se insere inegavelmente na tradição basiliana.

São Basílio morreu no ano de 379, com 50 anos de idade incompletos. Sua festa, no calendário litúrgico, é comemorada no dia 1º de janeiro (no rito latino, no dia 2 de janeiro).

“Які ж то вони любі, твої оселі, Господи сил”! Пс 83

† Сестра Неоніля Анастасія Онисько

Сестра Неоніля Анастасія Онисько, народилася 08 серпня 1920 року, в місцевості Бом Жардінь - муніципія Іпіранґа – Штату Парана. Її батьками були Олександр Онисько й Анна Гнида. Була охрищена у церкві Пресвятого Серця Христового в м. Іваї – Парана. Хресними батьками були пан Козми Веренька й Олена Гнида.

Походила з побожної родини, яка щоденно молилися спільно, а неділями брали участь у святій Літургії. Виростала і ходила до школи в колонії так званій «Руська Вулиця», тепер Салтіньо - Іваї.

22 грудня 1935 року, вступила на кандидатуру в Згромадженні Сестер Служebниць, коли вчителькою новіціяту була с. Венедикта Матвійко, а настоятелькою с. Володимира Пеньонжек. Облеклася у чернечу рясу 08 серпня 1936 року, прибрала собі нове ім'я с. Неоніля на знак нового життя. Перші обіти склала 15 серпня 1938 року, а довічну жертву 08 грудня 1944 року, коли Головною Настоятелькою Згромадження була с. Вероніка Гаргіль, а Провінційною Настоятелькою с. Анатолія Текля Боднар.

Сестра Неоніля виконувала своє служіння у вихованні молодих душ, навчала у школах, катехизувала у таких місцевостях: Маркондес, Ліня Б, Есперанса, Прудентополіс, Ірасема (СК), Уніон да Віторія, Каноас (Ріо Гранде), Апукарана, Сан Павло, Гварапуава, Пітанґа, Араруна, Сан Роке, Кампо Моврон, Ітапара і Тіжуко Прито..

Була Провінційною Дорадницею, Настоятелькою Делегатури Святого Йосафата в Аргентині, Директоркою Школи, місцевою Настоятелькою в м. Каноас, Сан Павло, Пітанґа. До останніх днів свого життя була діяльною, так що ще відповідала за кухню сестер в Тіжуко Прито, у місцевій церкві провадила щомісячні збори Апостольства Молитви.

Посмертні Згадки

Зерно, щоб зрости й вродити плід, мусить бути вкинене в землю і стати закритим перед очима світу. Сестра Неоніля є прикладом життя для всіх нас. Вибрала собі родючу землю, яку Господь їй вказав, покликав на свою службу. Цю духовну силу, це розуміння того таємничого життя вона мала вповні, бо цілковито посвятила своє життя на службу для Ісуса. Віддала свої здібності, час, майно, здоров'я, ціле життя заради добра ближніх.

Старанно плекала про кращий життєвий людський шлях кожної сестри з якою проживала. Сестра завжди була готова допомогти там, де було потрібно, заохочувала і підтримувала сестер до здобуття освіти, бо надзвичайно дбала про зріст інтегрованої людини. Вона цікавилася сестрами, які працювали з нею в минулому. Таке її наставлення було через тих 96 прожитих років. Ніколи не боялася майбутнього, переконана, що – Бог вже там! І так як Блаженна Йосафата завжди була *«жінкою свого часу»*.

Вона не хвилювалася труднощами, бо було в неї багато довіри до Бога. Все було приводом для подяки. Бог завжди був попереду, тримаючи її ніжно в його долоні, тому сестра Неоніля відмінний приклад для наслідування любові до Бога і ближнього. Надихаюча особа, велика Слугиня Марії, місіонерка! Скромна, щира.

"Її життя було чистої доброти, чиста любов, приклад життя, матір для мене, коли я працювала в м. Пітанґа з нею". Це була вимоглива Директорка, але мала велике серце. Любила молитися, любляча, побожна, тиха, мирна, покірна, весела, задоволена, свята, уповала на Бога, дякувала Господеві за дар покликання, молилася та заохочувала інших вступати до Згромадження.

07 вересня Сестра Неоніля Анастасія Онисько упокоїлася, в Шпиталі Серця Ісуса – Прудентополісі в годині 9:30. Скоро прийшов туди отець Тарсикій Залуцький, ЧСВВ та уділив Тайну Єлеєпомазання. А відтак з о. Діонісієм Бобало, ЧСВВ відправили при покійній Панахиду.

О 13:00 годині привезли покійну до каплиці в Оселі Мати Анатолія, де Сестри Спільноти вже її очікували і відмовили спільну вервицю з піснями. Сестри Старші приходили від полудневого

Посмертні Згадки

відпочинку та оставались біля покійної, молились тихо, поєдинці.

О 14:00 годині прийшли сестри з Колегії Непорочно Зачатої Д.Марії і диякон Степан Вонсік, ЧСВВ попровадив Молебен до Пресв. Богородиці і Панахиду. Сестра Розалія Паращук, Провінційна Настоятелька, як завжди, присутня при покійних сестрах та багато служебниць різних спільнот, мали нагоду приїхати на похорон та віддати останню прислугу покійній і помолитися бо це був вихідний “День Незалежності Бразилії”.

Приїхали попрощатися багато родичів с. Неоніли і разом із сестрами та мирянами провадили молитви.

Від 20:00 години Сестра Теодозія Дацишин, настоятелька спільноти Тіжуко Прито у якій сестра Неоніля до останніх днів проживала, сестра Наталія Онисько і сестра Досітея Онисько та ще інші сестри мінялися в каплиці біля покійної. Пізно в ночі ще приїхало кілька осіб з родини і так до ранка хтось був у каплиці з покійною.

08 вересня Свято Різдво Пресв. Богородиці від 6:00 години сестри спільноти відмовили спільно ранні молитви і святочну Утреню. Прийшли сестри з Шпиталю Серця Ісусового і з Колегії Непорочної Діви Марії, а о 8:30 годині, отці Діонісій Бобало, ЧСВВ та о. Йосиф Ратушний ЧСВВ і разом відправили Панахиду і Молебен до Пресвятої Богородиці. Пізніше ще о. Діонісій Горбусь, ЧСВВ парох місцевої Церкви Св. Йосафата відправив Панахиду.

Також були Сестри Латинського обряду Згромадження Св.Вінкентія, Катехитки Серця Ісусового, сестри з Шпиталю Ласкавого Ісуса і Дому Молитви з Понта Гросси.

О 13:00 годині приїхали з Тіжуко Прито автобусом миряни Члени Апостольства Молитви, гурток який провадила покійна с. Неоніля. Ревнителька і члени попровадили Молебен до Христа Чоловіколюбця та різні молитви з місячного намірення.

Після запокійних відправ які провадили Впр. Отці Василіяни: о. Теодор Галіцький, о. Тарсикій Залуцький, о. Павло Марків, о. Діонісій Бобало, о. Валмор Шеремета, а співали присутні сестри і миряни, с. Вероніка Ноґас, прочитала історію с. Неоніли. Була відслужена Божественна Літургія вже згаданими священиками разом із

Посмертні Згадки

протоігуменом о. Антонієм Роїк.

У проповіді о. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ сказав: *“Передаємо в Божі руки Людину яка вміла бути Богопосвяченою особою і як такою теж вміла жити серед людей...Осередком життя сестри Неоніли був Господь Бог. Вона глибоко Йому довір’яла та сильно вірила в Його Батьківський провід. Так дорогі присутні, варто воно надіятись на Бога і добре жити”.*

Опісля літургії о. Теодор Галіцький, ЧСВМ в імені Єпарха Кир Мирона Мазура ЧСВВ, зложив співчуття Сестрі Розалії Паращук, Провінційній Настоятельці та всім сестрам Провінції Св. Михаїла. *Подякував за вклад і прислугу покійної сестри Неоніли Святій Церкві і Народу, віддаючи її душу в Руки Всевишнього на вічний спочинок.*

При співі Св. Боже, св. Кріпкий, св. Безмертний... члени родини і сестри винесли труну з покійною та відвезено на кладовище св. Йосафата.

Сестра Неоніля Анастасія Онисько відійшла з цього світу по вічну нагороду, у віці 96 років життя і 80 чернечого покликання.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ’ЯТЬ !

Свідчення:

Для нас с. Неоніля була правдива любителька Згромадження. Вміла вислухати та зрозуміти Сестер і Священиків. Завжди задоволена, радісна. Особа молитви і посвяти для інших, справедлива, покірна і мужня. Вміла замовчати в пригожих і певних хвилинах. Допомогала багатьом Сестрам в тяжких хвилинах та морально, духовних кризах життя. Услужна. Уміла втриматися корисною до кінця. В Аргентині – приклад для всіх нас. Пам’ятаємо про неї з великою любов’ю та ніжністю Сестри Служебниці – Чако – Аргентина.

Вдячність с. Неонілі за приклад життя Служебниці Марії, за її місіонерський дух та любов до Церкви і Згромадження. Нехай Господь її прийме любов’ю і ніжністю і дасть небо за все добро що його виконала під час цих літ життя.

В моїм посвяченім житті багато с. Неонілі завдячую. Вона була

Посмертні Згадки

сестрою, вчителькою і приятелькою в початках моєї дороги і завжди мене підтримувала з бігом часу. Вона була добрий приклад що означає відчувати з Церквою, жити для і задля церкви, маючи служебницького духа Марії, любила Згромадження до кінця і заохотила багатьох до тої відданості. Вона мене навчила ходити і дивитися далеко, бачити Церкву в її потребах, шукати відповіді в світлі харизми. Дякую, с. Неоніло, за твою відданість, любов, приклад, заохоту. Продовжуй там в небі нам товаришити щоб ми були відверті і готові на поклик кожного дня. Дякую, с. Неоніло, за добро що залишила, продовжуй бути з нами, просячи ласки в Бога і наших святих засновників щоб ми ставали вірними місії нам повіреної.

Вічна їй нам'ять в обіймах вічного Батька – Любови.

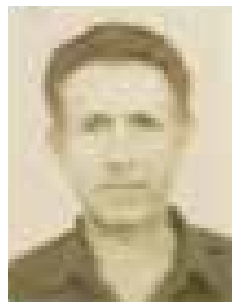
Я мала велику і щасливу нагоду співжити зі с. Неонілею в Каноас – Ріо Гранде через п'ять років і прославляти Бога. Це були роки багато практичного навчання і приготування до остаточного «ТАК» Богу, Згромадженню і Церкві. Вона старанно дбала про духовний зріст кожної юніоратки: була великого серця, вміла вимагати коли потрібно але ніжно і довір'ям дружила в дорозі.

З вдячністю
с. Луїза Цюпа, СНДМ - Україна

† Bazilio Kmita

Nasceu no dia 11 de janeiro de 1932 em Dorizon-Paraná. E faleceu no dia 07 de Maio de 2016 em Mallet, com 84 anos de idade, era filho de Miguel e Anna Kmita. Bazilio era casado com Alozia Novicki Kmita e dessa união tiveram quatro filhas e dois filhos. Deixou duas noras, três genros, treze netos e um bisneto. Era ferroviário aposentado, foi membro do apostolado de oração. Seu sepultamento foi no dia 08 de Maio, com missa de corpo presente na Matriz Sagrado Coração de Jesus, celebrada pelo padre Irineu Vasselkoski, e sepultado no cemitério Jardim da Saudade em Mallet. Que Deus lhe de o descanso eterno.

Eterna saudade.

† José Lubina

Nasceu na localidade de Cerro da Ponte Alta (município de Irati), no dia 18 de novembro de 1955, no lar de Alexandre Lubina e de Joana Parapski, veio ao mundo um anjo que recebeu o nome de José Lubina. José sempre se dedicou ao trabalho, foi cristão fiel a Deus e membro do apostolado da oração. No dia 27 de julho de 1985, na Igreja Sagrado Coração de Jesus e Maria casou-se com Crosmary Wagner. Desta união nasceram duas filhas: Francieli e Emanuéli. José foi filho, irmão, esposo, pai e amigo. Apesar de sempre estar com problemas de saúde José não perdia a fé e a alegria de viver, sempre trabalhando e cuidando da família. Foram vários anos de tratamento para o coração e coluna até que seus rins pararam e José teve que fazer hemodiálise três vezes por semana. Foi muito difícil, pois em seguida José perdeu seus passos e permaneceu acamado por um ano. Depois de muito sofrimento, no dia 28 de setembro de 2015, no Hospital de Irati, nosso querido José fechou os olhos para nós e, sorrindo, abriu-os para Deus.

Saudades da esposa, filhas, genro e neto e irmãos.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

† João Zakaluk

Nasceu em Prudentópolis, residiu em Mamborê, Roncador (No distrito de Palmital 43) e em Campo Mourão até o seu falecimento.

Filho de Hilário Zakaluk e Tecla Okarenski, teve 06 irmãos.

Casou com Verônica Bilobran, tiveram 11 filhos dos quais 07 sobreviveram: Antonio, Terezinha, Maria, Nicolau, Irene, Sonia e Pedro. Tiveram 15 netos. Ficou viúvo em 27/09/1973.

Casou novamente com Ana Ribeiro da Silva em 29/01/1993 (não tiveram filhos), ficando viúvo novamente em 13/09/2006.

Gostava de participar das atividades da comunidade, participou do reinício da construção da igreja nos anos 1960 e coordenação na igreja de Mamborê.

Só perdia a missa por motivo de força maior, sempre participou do apostolado da oração.

Rezava o terço todos os dias às 6 horas da manhã, acompanhando a Rede Vida.

Sempre se preocupava com o bem estar dos filhos, netos e amigos.

Gostava de ler (assinava o missionar), procurava estar informado sobre economia, política, saúde e educação.

Procurou dar bons exemplos e ensinamentos para os seus.

Nos últimos 3 anos, por causa da sua fragilidade, o Pe. Moacir sempre comungava-o no banco da igreja, e nos últimos dias recebeu a unção dos enfermos e a Comunhão em casa através do Pe. Claudio Melniski.

No velório Pe. Moacir Leczuk, OSBM e Pe. Carlos Melniski rezaram panaheda. Pe. Nicanor (Itapoá) rezou durante um mês na intenção da alma do senhor João. No mês de outubro foi rezada a missa Gregoriana, em Campo Mourão.

Deixa saudades.

AGRADECIMENTOS

Consagração ao Apostolado de Oração de Despraiado

Linha Despraiado localiza-se entre as Linhas Bracatinga e Rio de Areia é cortado pela BR 373. Conta-se que o nome Despraiado se dá devido a um rio que existia por ali e tinha muita areia onde as pessoas brincavam e se divertiam, porém chegaram algumas pessoas de fora, esvaziaram o rio e retiraram toda a areia, transformando o lugar num lamaçal, assim surgiu o nome da comunidade Despraiado, “sem praia.”

Nessa comunidade temos a Capela São Francisco de Assis que contava com 20 membros do Apostolado de Oração e é dirigido pela coordenadora Josefa Horodenski. Porém brotou nos corações de Josefa Horodenski e Irene Michalchechen o desejo de aumentar o número de membros do Apostolado de Oração da Capela e assim fortalecer e divulgar o Sagrado Coração de Jesus. Pediram ajuda aos membros do Apostolado e ao Pe Theófilo Melich OSBM e num gesto de amor foram de casa em casa fazendo o convite aos novos membros. Foi uma jornada de meses, com perseverança, fé e dedicação que culminou na consagração de 30 novos membros ao Apostolado.

No dia 31 de Julho de 2016, na Capela São Francisco de Assis o Sagrado Coração de Jesus estava em festa, pois reuniram se todos com imensa alegria em uma linda liturgia presidida pelo Pe. Theófilo Melech, OSBM e com muita fé e devoção os 30 novos membros fizeram a consagração. Que Deus abençoe e ilumine todos os novos membros, que o Sagrado coração de Jesus derrame paz e saúde nas vidas de Irene e Josefa pela linda iniciativa. Ao Pe Theófilo nosso muito obrigado pelo apoio e nossas orações sempre.

Rosangela Kuczer.